

hvad er det også en holdning at lægge for dagen over for englænderne? Over for svenskerne? De har også valgt at stå uden for euroen og have deres egen valuta. Skal vi, Danmark, betegne englænderne og svenskerne som andenrangsnationer, fordi de har valgt foreløbig at stå uden for euroen og sandsynligvis vil fastholde den situation?

Eller hvad med de nye ansøgerlande, som måske bliver medlemmer af Unionen i løbet af en årrække, og som ikke – enten fordi de ikke vil eller kan – kan tiltræde hele samarbejdsgrundlaget, *acquis communautaire*, som det så fint hedder, skal de have det stempel på sig, at de er andenrangsmedlemmer? Det er uhørt.

Tværtimod burde man jo sige, at det da er fornemt, at et land kan sige: Vi vil gerne være med i en del samarbejde med vores nabolande, men på andre områder ønsker vi at bevare vores selvstændighed, vores suverænitet. Vi tager ansvar for vores egen situation. Vi tager aktiv stilling til indholdet af samarbejdet. Det burde man da komplimentere og respektere frem for at kalde sådan nogle nationer for andenrangsnationer.

Det, vi egentlig taler for, er, at der er respekt for befolkningerne i langt højere grad end det, ja-partierne er tilhængere af. Ja-partierne ønsker at opbygge en Økonomisk og Monetær Union, hvor man glemmer befolkningerne – elitens projekt. Hvordan kan man sige det? Ja, den seneste måling i Tyskland viste, at der er 63 pct. af tyskerne, der slet ikke ønsker D-markens udskiftet med euroen. Tyskerne bliver bare ikke spurgt.

Tror ja-partierne virkelig, at det er holdbart i længden at opbygge en Økonomisk og Monetær Union, en fælles valuta, hvor et af de største landes befolkninger ikke ønsker denne fælles valuta? Kan man ikke se, at det er hamrende forkert? 77 pct. i de nye delstater i Tyskland vender sig faktisk imod euroen.

Jeg hørte godt her forleden, da udenrigsministrene holdt møde – det var i en anden sammenhæng, det var om udvidelse – at der var nogle folk dér, og udenrigsministeren er jo til stede og kan nok bekræfte det, der jo nærmest gik i koma, måtte rydde deres dagsorden og hidkalde kommissionsformand Prodi. Hvorfor? Fordi der var en tysker, der havde formastet sig til at sige: Man kunne jo også spørge den tyske befolkning ved en folkeafstemning.

Det Europa, man bygger op, har ikke befolkningernes tillid, og derfor går man i koma i EU,

når en tysker tillader sig at spørge: Skulle vi spørge den tyske befolkning? Det er ikke befolkningernes projekt. Det er elitens projekt, og det er ikke holdbart.

Vi anbefaler et nej til euroen, og det gør vi, fordi vi mener, der er en helt naturlig udvikling som følge af euroen. Vi ser euroen som et af de største integrationsprojekter siden skabelsen af Kul- og Stålnationen. Vi mener, det har meget, meget stærke politiske konsekvenser, hvis vi siger ja til euroen.

Selvfølgelig er der en del af den her udvikling, som vil komme under alle omstændigheder, fordi der er en række nationer, der har valgt at have den fælles valuta, euroen, og de må selvfølgelig tage konsekvensen af det, og det gør de jo så også i Euro-11, snart Euro-12, hvor de diskuterer en koordination af deres økonomiske politik, som går langt videre end det, vi ønsker skal være gældende for Danmark. Så selvfølgelig er der en logik her, som de må forfølge.

Det, der er spørgsmålet for den danske befolkning, er, at hvis vi vender os imod store dele af den her koordinering af den økonomiske politik, som det så fint hedder – man kunne også sige ensretning af den økonomiske politik – så kan vi jo ikke sige nej til det, hvis vi først har sagt ja til euroen. Så vi bliver jo nødt til først at sige nej til euroen for også at kunne sige nej til den forstærkede økonomiske koordinering, som vi tror vil kunne true vores velfærdssamfund og de ordninger, vi har i Danmark.

Det, som jasiden forsøger, er – i stedet for indholdsmæssigt at forholde sig til det her – sådan ud fra en eller anden drivtømmeragtig følge med-politik at negligere det her. Jasiden forsøger at sige: Jamen der er slet ikke nogen sammenhæng imellem euroen og så stærkere politisk integration på det økonomiske felt, en stærkere ensrettet union i Europa. Og det på trods af, at hr. Holger K. Nielsen før nævnte, hvad et af styrelsesmedlemmerne havde udtalt i dag igennem Reuters Bureau. Man kunne også nævne Otmar Issing, som også er medlem af Den Europæiske Centralbanks bestyrelse, som siger, at Den Europæiske Centralbanks monetære politik og stabiliteten ved euroen udgør en prøvesag for europæisk integration ud over og hinsides monetære og valutamæssige spørgsmål. Og han har også sagt, at et Europa, der vover en monetær union, kan ikke undgå at træffe afgørelser om udformningen af en politisk union.